

НІЧ ЯКА МІСЯЧНА, ЗОРЯНА, ЯСНАЯ

Помірно

Ніч я - ка мі - сяч - на, зо - ря - на яс - на - я,
вид - но, хоч гол - ки зби - рай;
Вий - ди, ко - ха - на - я, пра - це - ю змо - ре - на
хоч на хви - ли - ноч - ку в гай!

Ніч яка, місячна, зоряна, ясна,
Видно, хоч голки збирай;
Вийди, кохана, працю зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!

Двічі

Сядем укупочці тут під калиною,
І над панами я пан!
Плянь, моя рибонько, — срібною хвилею
Стелеться в полі туман.

Двічі

Став ніби чарівний, промінням всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Ген на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить.

Двічі

Небо глибоке засяє зорями,
Що то за Божа краса!
Зірки он миготять попід тополями —
Так одбиває роса.

Двічі

Ти не лякайся, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу,
Я ж тебе, вірна, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.

Двічі

Ти не лякайся, що змерзнеш, лебедонько,
Тепло — ні вітру, ні хмар,
Я тебе пригорну до свого серденька,
А воно палке, як жар.

Двічі